

XV

Наклали стіс високий. Гарісчандра
В обійми сина взяв і по драбині
На стіс той виніс. Та не клав він трупа
А, держачи його в обіймах, мовив:

Г а р і с ч а н д р а

Дружино вірна, а тепер візьми
Горючую головню й положи
В сухий хворост, що в середині стосу.

Покірно Сайвія зробила се.
І затріщав хворост, і бухнув дим.
Несміло ще стелився по долині,
І полум'я маленьке почало
Лизать поліна.

Г а р і с ч а н д р а

А тепер, сердешна,
Прости мене, коли хоч раз в житті
Тебе чим-небудь я вразив недобрим,
Хоч словом, хоч би поглядом німим!
Прости найпаче те, що через мене
В отсю страшну неволю ти попала!

С ай в і я

Мій мужу любий, не кажи сього!
Яке ж мені життя без вас обох?
Чи кажеш своїй Сайвії нещасній
Вертати знов у лютюю неволю
З розбитим серцем? Ні, позволь мені
При собі стати разом з нашим сином.
А як святее полум'я здійметься
Могуче вгору, то і наші душі,
Очищені, і вольні, і веселі,
Стрясуть із себе всі земні терпіння
І полетять в щасливий, вищий світ.

Г а р і с ч а н д р а

О ангельська душе! О серце щире!
Ходи ж сюди! В обіймах спільних всі
Покинемо неволю й разом станем
Там, де нема неволі, ні страждання.

І радо Сайвія на стіс вступила.
Тоді ногою кріпко Гарісчандра
Драбину геть відкинув. І обоє
Навколішки упали коло трупа,
Зложили руки і думки свої
Понад усі терпіння й муки земні
Знесли високо, до богів безсмертних.
І ясно, легко стало їм в душі,
Немов проходим, що з холодних дебрів,
З густого бору, із блудних стежок
На вольний, теплий, ясний степ виходять.

А там внизу огонь тріщав, гудів,
Густими бовдурами дим валився,
І полум'я кривавії язики
Вилися вгору. Ще не досягали
Тих, що в обіймах дружніх, у молитві
Стояли на версі, та звільна їх
Немов вінцем огнистим обплітали.